

III.

KUĆA SA PLAVOM ZVIEZDOM

Dugo su Hlapić i Bundaš veselo išli po cesti. Ali onda su ih već počeli potplati peći.

Baš su došli do jedne male siromašne kućice.

Kućica je bila okrpana i naherena, a imala je dva prozorčića. Dolje ispod prozorčića bila je narisana plavom bojom velika zvijezda. Ta se zvijezda već izdaleka vidila, pak je radi nje cijela kućica izgledala kao starica kad se smije.

U kući je netko jako plakao. To je Hlapiću bilo žao i on se je do-sjetio, kako je rekao, da ide po svietu da pomogne komu treba. Zato unidje u kuću, da vidi, što se je dogodilo.

U sobi je našao Hlapić jednoga dječaka, koji se zvao Marko i koji je sam sjedio na klupi i plakao. Bio je tako velik kao Hlapić, a plakao je, jer je izgubio na paši dvije guske. To dakako ne bi bila najveća nesreća, ali kako za koga!

Marko nije imao oca, a njegova majka bila je siromašna, pak je zato Marko morao jako paziti na guske, jer je svaka guska koštala 2 forinta.

Kad je Hlapić došao u sobu sa svojim zelenim hlačama, s crve-nom košuljom i sjajnim čizmicama onda se je Marko tako začu-dio da je širom otvorio usta i prestao plakati.

„Zašto si tako jako plakao?“ upitao je Hlapić Marka.

„Izgubio sam na paši dvije guske“, odgovorio je Marko i odma počeo je još jače plakati nego prije.

„To nije ništa“, reče Hlapić. „Mi ćemo ih naći. Hajdemo ih tra-žiti.“

Tako su Bundaš, Hlapić i Marko otišli tražiti guske.

Tamo je blizu bila jedna velika voda, oko koje je Marko uvijek pasao guske, pak je sada odveo do te vode Bundaša i Hlapića. Hlapić još nikada nije vidio tako velike vode, jer je dosada uvijek živio u gradu. Oko vode je bilo puno grmlja, a daleko preko vode raslo je šiblje iz vode.

Kad su došli tamo, počeo je Marko opet plakati.

„Joj! joj! nikad ne ću naći svojih gusaka.” Tako jako je plakao Marko, da mu je Hlapić morao posuditi svoj plavi rubac iz torbe.

I Hlapiću se je činilo da se ne može naći oko tako velike vode dvie guske, koje su tako male. Ali nije htio da to reče kako ne bi razžalostio Marka, zato je počeo sa Markom tražiti guske po grmlju.

A Bundaš je dotle trčao, njušio i lajao oko njih sve jače i jače.

I jedanput se zaleti kuštravi Bundaš i skoči u vodu, te počne plivati preko one velike vode.

„Bundaš! Bundaš!” zvao je Hlapić, ali Bundaš ne mari, samo tresse glavom i pliva dalje na drugu stranu vode, i izgubi se u šiblju.

Skoro je već Hlapić pomislio, da je njegov Bundaš izgubljen. A da se je Bundaš izgubio, zaista bi i Hlapić plakao! Ali Hlapić nije mogao sad plakati, jer je svoj rubac posudio Marku. A nije ni imao vremena ni da plače.

Već se je naime preko vode u granju čulo mahanje i lupanje krilima i glasno gakanje, i još glasnije lajanje.

To su dakako bile Markove guske, koje je Bundaš tražio i našao preko vode u grmlju. Tamo dakako ni Marko ni Hlapić ne bi bili nikad mogli doći.

Marko je skakao od veselja, kad je Bundaš počeo tjerati guske k njemu. Guske su plivale naprijed i otvarale širom kljun i srdito gakale.

A Bundaš je plivao za guskama, tjerao ih i isto tako srdito lajao.

Nu sve se je dobro svršilo i Bundaš sretno dotjera guske do Marka i Hlapića, pa izađe veselo iz vode.

„Kako si ti pametan! Kad obogatim, kupit ću ti kobasicu za pet krajcara”, rekao je Hlapić Bundašu.

Onda uhvati Marko jednu, a Hlapić drugu gusku, pak ih metnu pod pazuhu i odu kući. Bili su tako veseli, da su fućkali po putu kao kosi.

Dok su tako išli, reče Marko Hlapiću: „Alaj ima tvoj Bundaš veliku glavu!”

„Zato i jest tako pametan”, reče Hlapić. „Da si ti imao tako veliku glavu, bio bi ti našao guske sam i bez Bundaša!”

Uto su došli k Markovoj kući. Markova majka bila je već kod kuće, pak je dozvolila Hlapiću, da može kod njih spavati, jer je bila vrlo sretna, što je Bundaš našao guske. Tako je Bundaš priskrbio prvo noćište Hlapiću. Već je bila večer, pak su Marko i Hlapić sjeli na veliki kamen pred kuću i dobili u šarenoj zdjeli žganaca i mlijeka i dvie velike drvene žlice.

Dok su večerali upita Hlapić Marka:

„A tko je narisao onu plavu zviezdu na kućici?”

„Ja”, odgovori Marko. „Kad je mati mazala sobu, uzeo sam boje, pak sam narisao zviezdu. Mislio sam, da će moje guske poznati kućicu po zviezdi. Ali sad vidim, da je to badava bilo i da guske idu preko vode bila ili ne bila zviezda na kućici.” Ali Hlapić je dobro upamtio ovu plavu zviezdu. I svaki, koji čita ovu knjigu, neka ju upamti. To će mu trebati, kad dodju ozbiljni dani po Hlapića.

Tako su dakle razgovarali Marko i Hlapić i večerali su, a onda je dobio i Bundaš žganaca. Zatim odoše svi spavati.

Dakako da Hlapić nije ni u sobi ni u postelji spavao, jer u kućici nije bilo za njega mjesta.

Hlapić je spavao na štali.

U dvorištu je naime bila jedna mala i stara štala, a na štali tavan, a na tavanu sijeno.

Hlapić se je dakle morao penjati po ljestvama, a onda se morao uvući kroz jedan mali otvor na tavan.

Kada je već bio na tavanu, okrene se Hlapić, pruži glavu kroz otvor i vikne: „Lahku noć!”

Ali u dvorištu više nije nikoga bilo. Bila je crna noć, pak je dvorište dolje izgledalo kao velika crna rupa. A gore na nebu bilo je toliko zvijezda, koliko ih Hlapić još nikada nije vidio.

Onda Hlapić izuje i obriše svoje krasne čizmice, pa zatim legne u sijeno i zaspi.

Pred štalom je spavao Bundaš, na štali je spavao Hlapić, a u štali je spavala jedna liepa šarena krava i jedna bijela koza.

To je bio prvi dan Hlapićevog putovanja i sretno je prošao. Bog zna, kako će mu biti drugi dan!